

GERGELY ÁGNES

*Rekviem egy évszázadért**Mind, mind alusznak a dombon.*

(Edgar Lee Masters)

*Hol van György, Ottó, Miklós, Imre és Péter?
Aki honvágyát az izzó afrikai kutakba is belefúrta?
Aki az önértékből összetákolt angol mondatoktól
a magyar népdalig emelkedett?
Aki Toulouse-Lautrec-i széles fekete kalapban, piros
sálban álmodta, hogy megírja a nagy regényt
az emigrációról?
Aki elbeszélte szétroncsolt ifjúságunkat és a lányok
átnedvesedett fehéreneműjét?
Aki a piszkos mélyből halálba vonzódott a tisztaságért?
Mind, mind alusznak a dombon.*

*Hol van Sára, Erzsébet, Ágnes, Eszter és Zsuzsanna?
Aki a tajgáról megkettőzött bátorsággal hazajött
elgyávulni?
Aki azt kiáltozta: „Szeretlek!”, és a rémülettől
rémülten okádott?
Aki keményhúsú érzékenységgel tudta minden örületnek
a végét?
Aki az utolsó utáni percben tanult megbocsátani?
Aki lekurvázta a másikat, mert bement meginni
azt a whiskyt?
Mind alusznak, alusznak a dombon.*

*Hol van a homok és a roncs,
a haza és a mélység,
a széles fekete kalap és a népdal,
hol vannak a mondatok és a nedvek,*

A Tiszatáj előző számában sajnálatos módon hibásan jelent meg Gergely Ágnes fenti verse. A tévedésért a szerzőtől és az olvasóktól is elnézést kérünk.

*a nagy regény és Toulouse-Lautrec Párizsa,
hol van a leányszobák vágyakozása,
hol a kutak és hol a tisztaság,
a lobogó piros sál és az emigráció?
Mind, mind alusznak, alusznak a dombon.*

*Hol a bátorság és a keménység,
hol a „konyec” azon a közeli tajgán,
az utolsó perc, a megbocsátás,
az okádék, a kurvaság,
hol az érzékenység és a whisky
vagy a pálinka, hol a „szeretlek”,
a pillanat és a kiáltozás,
és amin végül bemennek, hol az ajtó?
Mind, mind alusznak, alusznak, alusznak a dombon.*

*Hol van Fábián, az öreg suszter, a szép magyar
bajuszával?
Hol a napfényszínű ház, a sötét léckerítés?
Hát a sebészprofesszor, aki nyombélfekélyt operált
már az első háború után?
És a szekér, a hosszú, hosszú kövesúton?
A szekér meg a sok kő, ami szétrázta a sebet?*